

sidste var borte, følte han det, som om Egnen laa uddød foran ham; som om Befolkningen var draget bort til et fremmed Land og havde ladet ham ene tilbage.

Denne Søndagens Fredløshed, som han huskede saa godt fra Fortiden, havde han ikke kendt siden den Dag, da hans Svigerforældres Hus aabnede sig for ham og han førtes ind i den Verden, hvorover ingen Kirkeklokker ringede. Alligevel følte han slet ikke Længsel efter „Skovbakken“. Han tænkte uden Vemod paa det Rykind af glade og pyntede Verdensmennesker, som der udgjorde Dagens festlige Indhold.

En efter en tav Klokkerne. Stadig stærkere grebes han af denne uhyggelige Følelse af Forladthed. Lyden af en Vogn langt borte paa ukendte Veje fremkaldte endog en helt fantastisk Fornemmelse hos ham af Hinsidighed. Han følte sig som en Afdød, der i Skyggernes Rige hørte Menneskelivet røre sig over hans Grav.

Han tænkte igen paa Jakobes Brev, — han vidste nu, hvad han vilde svare hende. Denne højtidsfuldt stille Formiddag, disse festklædte Bønder i deres fint pudsede Vogne, de Tusinder og atter Tusinder af Hjem Verden over, hvorfra Mennesker i denne Time med Fortrøstning søgte til Kirkerne for der at hente nyt Mod og ny Styrke i Tilværelseskampen, — det var jo Livets egen overbevisende Protest mod hendes Ord. Lad saa være, vilde han skrive, at Kirken havde frygtelige Syn-der paa sin Samvittighed, — og det mente han ogsaa selv — saa blev de dog vist rundeligt opvejede af det gode, den havde bragt Menneskene. I hvert Fald — som Pastor Blomberg rigtigt havde sagt det forleden i sin Tale i Skoven — Nord-